

SEKSUEEL MISBRUIK

Goed dat er stemmen opgaan tegen de verjaring van seksueel misbruik van minderjarigen ('Tegen de herinneringen kun je even weinig beginnen als tegen het misbruik zelf', Knack nr. 26).

Ik heb de petitie van Carine Van Speybroeck om de verjaringstermijn te laten afschaffen ondertekend. Ik ben zelf het slachtoffer van seksueel misbruik geweest. Machteloosheid voel je niet alleen tegenover de dader in de periode van het misbruik. Je blijft ze ook daarna voelen, omdat het gedrag straffeloos is gebleven. Mensen die zulke feiten plegen zijn zo egocentrisch dat ze de ernst van hun misdrijf nooit inzien. Als ze achteraf al enige spijt voelen, lijdt die vooral tot zelfmedelijden – omdat ze met zichzelf en de herinnering aan hun daden moeten leven.

Ik blijf trouwens denken dat kindermisbruik vaker voorkomt dan veel mensen beseffen. Dat de slachtoffers zich schamen – zoals ik me ook nog altijd schaam, want wie wil er nu 'beroemd' worden vanwege zijn slachtofferschap? – volgt uit de taboesfeer rond seksueel misbruik.

Zal minister van Justitie Koen Geens de verjaring opheffen? Ik vrees van niet. Wat als er te veel rechtszaken van komen? Wie zal dat dan betalen?

Naam en adres bekend bij de redactie

FRANS (1)

Ik geef Frans aan toekomstige leerkrachten voor het lager secundair onderwijs en kan beamen wat gesteld wordt in 'Als zelfs de leerkracht Frans geen Frans meer durft te spreken' (Knack nr. 25). Er ligt een grote verantwoordelijkheid bij de lerarenopleiding. Franstalig zijn volstaat niet om goed te kunnen communiceren. Ook kennis van taalstructuur, inzicht in grammatica, woordenschat en het fonologische systeem is onontbeerlijk. Net zoals liefde voor woord, beeld en klank, en voor cultuur in de enge en brede zin. Pianist word je niet zonder 10.000 uur te hebben geoefend. Leerkracht evenmin.

Voor al die aandachtspunten is er in de huidige lerarenopleidingen geen plaats, wel integendeel. Nieuwe modules focussen op het brede zorgveld. Ze moeten van de leraar, zowel in het basisonderwijs als in het secundair onderwijs, een pedagogische duizendpoot maken. Daardoor krijgt het vak dat hij zelf onderwijst almaar minder ruimte en mogelijkheden.

Een kwalitatieve herformatie van de lerarenopleidingen dringt zich op. Vakspecialisten, en dus niet alleen mensen met een brede pedagogische opleiding, zouden daarin een belangrijke inbreng moeten hebben. Zij zitten nu op de achterste bank en kijken toe, helaas.

Valeria Catalano, lerarenopleider

FRANS (2)

Het laatste wat we mogen doen, is teruggaan naar een onderwijs waarin de vorm (de grammatica) vóór de betekenis komt, zoals de inleiding van het artikel over de kennis van het Frans bij jonge Vlamingen suggereert. Gemotiveerde

leerlingen die merken dat ze vooruitgaan in een taal, zullen ook gemotiveerd zijn om die taal juist te gebruiken. Frans leren moet contextrijk en boeiend zijn. Pas dan zullen alle inspanningen voor 'vormcorrectheid', die ook nu nog geleverd worden en die belangrijk blijven, uitmonden in beter Frans.

Mireille Defreyne, leerkracht Frans

FRANS (3)

Taalonderwijs draait al jaren rond het zweverige woord 'communicatie'. Een taal leren mag vooral niet moeilijk zijn. Hoofdtijden aanleren of inzicht in zinsbouw bijbrengen is uit den boze. Een *complément d'objet direct* leren onderscheiden van een *complément d'objet indirect* eveneens.

In je dagelijkse activiteiten structuur aanbrengen? Dat kan geen kwaad. Maar waarom zou het dan niet mogen in het taalonderwijs?

Inge van Rensbergen, Antwerpen

RAMADAN

Tijdens de afgelopen ramadan heb ik aan een iftar mogen deelnemen bij een groepje Turkse moslims ('Waar gaan de aalmoezen naartoe?', Knack nr. 26). Na de maaltijd praatten we zowel vrolijk als diepzinnig over het leven, politiek, de islam. Vooral de uiteenzetting van mijn tafelenoten over hun godsdienst, en hoe zij er hun leven op richten, raakte me diep. Ze maakte me duidelijk hoe hun geloof hen sterkt om hun

lasten en tegenslagen te zien en te dragen.

Mijn conclusie? Was ik als moslim geboren en had ik de zienswijze van mijn overtuigde en gelovige gesprekspartners gehad, dan had ik mijn leven wellicht veel beter kunnen 'plaatsen'. En dan was ik een stuk gelukkiger geweest.

Lucien Froidmont, Tongeren

ABORTUS

Volgens geneticus Jean-Jacques Cassiman is de beslissing om al dan niet kinderen met genetische afwijkingen te krijgen 'zeer persoonlijk' ('Reduceer de NIP-test niet tot een downtest', Knack nr. 25). Toch is het de samenleving die de NIP-test gratis aanbiedt en promoot. En het is de samenleving die de mogelijkheid voorziet om een kind te laten wegnemen dat onzichtbaar is en geen naam heeft, maar dat wel voor 100 procent bestaat.

Hoe vrij zijn ouders om over het lot van hun zoon of dochter te beslissen, als ze weten dat hun een lange lijdensweg vol pijn en misère wacht? In zo'n situatie is er nauwelijks sprake van een bewuste keuze. Eerder van een maatschappelijk gestuurde tendens om de zwangerschap af te breken.

De NIP-test is mogelijk een voorbode van nog meer en betere opsporingstechnieken. Daardoor zullen in de toekomst heel wat 'ongewenste afwijkingen' niet meer voorkomen. Of dat alles leidt tot een warmere en solidairdere samenleving, komt in het debat over zulke technieken nauwelijks aan bod. Maar die vraag raakt wél aan de essentie van ons mens-zijn.

Patrick Garré, Merelbeke